

SPRAWOZDANIA, UWAGI, POLEMIKI

SPROSTOWANIE

Do opublikowanego w zeszycie 10. z 2019 r. „Poradnika Językowego” artykułu pt. *Gramatyka Walentego Szylarskiego oświeceniową wersją gramatyki Franciszka Mesgniena-Menińskiego* [s. 104–113] w wyniku zmian dokonanych przez program komputerowy oraz niezapisania wprowadzonych poprawek wkradły się liczne błędy, które niżej prostujemy. Najwięcej tych błędów znalazło się w tabeli 1. [s. 107], dlatego też ją publikujemy ponownie w wersji poprawionej. Za zaistniałą sytuację Czytelników „Poradnika Językowego” bardzo przepraszamy.

Redakcja

Strona	jest	powinno być
s. 104, w. 8 od góry	Szklarski	Szylarski
s. 105, w. 3 od dołu	<i>Grundrisszueinervernunftmässigen-Redekunst,</i>	<i>Grundriss zu einer vernunfftmaßsigen Redekunst,</i>
s. 106, w. 7 od góry	M. Dobreckiego	M. Dobrackiego
s. 108, w. 21 od dołu	oznajmującego, w czasie	oznajmującego w czasie
s. 109, w. 5 od dołu	deklinacyach,	deklinacjach,
s. 109, Tabela 2. Meniński [s. 78–79]	Májac,	Májac,
s. 111, w. 20 od dołu	Cvmquibus	Cvm quibus
s. 111, w. 2-3 od dołu	<i>De Syntaxi-seu Constructione</i>	<i>De Syntaxi seu Constructione</i>
s. 112, w. 8 od góry	pisać	pisać należy

Tabela 1. Przykłady opisu wybranych liter w gramatyce W. Szylarskiego i F. Menińskiego

W. Szylarski 1767	F. Meniński 1649
Gdy po <u>c</u> następuje <u>h</u> , wymawja się jak Njemjeckje i Łacińskje <u>ch</u> , <u>nap</u> : <u>chudy</u> [s. 28].	Ch pronunciatu ex guttere, vt apud Germanos; chudy / <i>macer</i> [s. 3].
<u>Dż</u> właśnje się tak mowi, jak Włosi wymawjają w Łacińskich słowach <u>g</u> przed <u>e</u> i <u>i</u> jako: <u>godzina</u> [s. 28].	Dż pronunciatu paulò molliùs quàm <i>g</i> Italicum, in dictione <i>generale</i> vel <i>ginocchio</i> ; vt dżiki / <i>syluestris</i> [s. 3].
<u>H</u> samo tak brzmi, jak Francuskje <i>aspirée</i> , to jest w wymawjanju dotykające się, jako w tym słowje Polskim i Francuskim: <u>hardy</u> [s. 28–29].	H effertur ex gutture molliter, ferè vt in Gallicis vocabulis <i>Henry</i> , <i>hardy</i> , v. g. hárdy / <i>arrogans</i> [s. 4].
<u>Sz</u> wymawja się prawie jak Francuskje <u>ch</u> , albo Njemjeckje: <u>sch</u> , <u>nap</u> : <u>szata</u> , Francus by pisał: <u>chata</u> , Njemjec: <u>schata</u> [s. 30].	Sz duriùs quàm <i>ch</i> Gallicum pronunciatu, altiùs tenedo linguam ad palatum & vehementiùs sibilando, vt proszę / <i>rogo</i> , szátá / <i>vestis</i> [s. 6].
<u>Potrzcęje</u> gdy mu się przyda kreska u końca tak: <u>e</u> , wymawja się niby troche dotykając <u>n</u> na kształt Francuskjego <u>en</u> , w słowje <u>mien</u> [s. 19].	Tertium ę virgulâ transuersum Polonis proprium est, & cum n molliter effertur vt en ; in Gallicis monosyllabis <i>mien</i> , <i>tien</i> , <i>sien</i> , verbi gratia robie / <i>laboro</i> ; scriberet Gallus <i>robien</i> [s. 4].